

Påskdagen 2022

Efter långfredagens smärta och sorg och påskaftonens tomhet får vi idag glädja oss över Jesu uppståndelse. Kärnan i vår kristna tro är att Jesus har uppstått ur graven och besekrat onskans och mörkrets makter. Den är denna tro som skall ge oss kraft att stå emot det onda också i vårt eget liv. Därför behöver vi gång på gång, år efter år, fira påsk i glädje och tacksamhet över Jesu seger. Han har öppnat det eviga livet för oss genom att bryta dödens herravälde. Döden har inte längre det sista ordet. Den ondska som vi ständigt ser i vår omvärld kan inte ta hem segern. Hur stor och mäktig den än är, kan den inte ta hem den slutgiltiga segern. Samtidigt sätts vår påsktro ständigt på prov, när vi ser hur krig och förtryck, våld och korruption brer ut sig. Ofta kan vi få intrycket att det i stället är onskans makter som styr. Därför får vi varje påsk på nytt förnya vår tro på den uppståndne Herren och överlämna oss helt åt honom. Det är i var och en av oss som han vill besegra det ondas makt, så att vi alla verkligen blir påskens heliga folk. Då kan vi sprida det glada budskapet till en plågad och sårad värld. Vi har alla ett ansvar för den värld där vi lever som påskens budbärare. ”Jag skall inte dö utan leva och berätta om Herrens gärningar” (Ps 118:17), så profeterade redan psalmisten. Som Jesu lärjungar litar vi på hans löfte om det eviga livet, men vi måste i vårt vanliga liv här på jorden visa vem vi tror på och vad vi tror på: den uppståndne Jesus som vill att vi i hans kraft besestrar onskans och våldets makter.

”Ni har ju dött, och ni lever ett osynligt liv tillsammans med Kristus hos Gud” (Kol 3:3), säger Paulus. Genom dopets nåd har vi redan fått del av det eviga livet samtidigt som vi har dött bort från den gamla människan som var fängslad av syndens och onskans makt. Mer och mer måste detta osynliga liv med Kristus genomsyra oss, så att vi blir uppståndelsens budbärare och vittnen för alla dem som sitter i mörker och dödsskugga. I dagens evangelium möter vi de första vittnena till uppståndelsen: Maria från Magdala och Petrus, om vilken det sägs: ”och han såg och trodde” (Joh 20:8). Var och en av oss är menad att vara en i raden av alla vittnen, som under historiens lopp har hållit påskens budskap vid liv och gett det vidare. Påsktron är till för att delas, meddelas. Tron är inte bara en privatsak, som många i vårt land tycks mena. Påskens tro är till för att lysa upp en värld i mörker och sorg. Påskens tro skall ge hopp åt dem som plågas av krig och förtryck. Påskens hopp skall hjälpa människor att orka leva vidare trots allt våld och all sorg som drabbat dem. Påskens kärlek skall hjälpa oss att ta oss an alla dem som behöver vår hjälp och vårt stöd.

Man talar ibland om faran att en ”dödens kultur” breder ut sig och tar överhanden. Krig och dödsstraff, abort och eutanasi, självmord och påtvingad svält, ja, dödens kultur kan anta vitt skilda skepnader, ibland beslöjade som uttryck för förment

godhet och medkänsla. Därför är påskens budskap viktigare än någonsin. Kristi uppståndelse har i grunden förändrat vår mänskliga historia. Samtidigt hänger det på oss som hans lärjungar och budbärare att dra ut konsekvenserna av detta. I ord och handling får vi ständigt visa vad det innebär att Jesus har dött och uppstått för oss och hela vår värld. Det ”osynliga liv tillsammans med Kristus hos Gud” som vi enligt Paulus lever får vi synliggöra genom vårt konkreta sätt att leva, tala och handla.

Påskan skall lysa upp allt i vårt liv. Påskan ger oss kraft och glädje för vårt vanliga liv. ”När Kristus träder fram, han som är ert liv, då skall också ni träda fram i härlighet tillsammans med honom” (Kol 3:4). Påskan pekar alltid fram mot det eviga livets härlighet. Det ger oss hopp och glädje under hela vår jordiska levnad. Men det måste också ge oss den kraft som vi behöver för att redan nu gestalta livet här på jorden i enlighet med Guds vilja. Man har ibland anklagat oss kristna att försumma världen och bara tänka på himlen. Den frestelsen måste vi undvika till varje pris. I stället gäller det att låta påsktron inspirera oss att göra jorden så lik himlen som möjligt. ”Om ni alltså har uppstått med Kristus, sträva då efter det som finns där uppe, där Kristus sitter på Guds högra sida” (Kol 3:1). Vi får inte missförstå denna text och tro att vi skall försumma vår jordiska uppgift. Tvärtom. Om vi verkligen strävar efter att vara hos den uppståndne Herren i hans eviga härlighet, får vi den inspiration och hjälp vi behöver för att sprida hans godhet och kärlek, hans fred och rättvisa omkring oss här på jorden.

Vårt osynliga liv – bönens inre och ständiga förening med den uppståndne Jesus Kristus – skall mer och mer präglade vårt synliga liv. Det måste synas på oss att vi är påskens heliga folk, uppfyllda av hans glädje. Visst måste vi känna medkänsla och ha medlidande med alla som lider av kriget i Ukraina och på så många andra sätt. Samtidigt måste påskens seger över det onda ge oss den glädje och handlingskraft vi behöver för att stå emot det onda i alla dess former. Vi är budbärare om uppståndelsen likaväl som Maria från Magdala och Petrus. Vi har fått den stora gåvan att tro på den uppståndne Herren. Vi har fått den stora uppgiften att sprida detta budskap. Var och en måste hitta sitt sätt att bli uppståndelsens vittne. Andens frihet ger oss oanade möjligheter att förkunna påskens budskap. Ju mörkare och svårare det tycks vara i vår omvärld, desto större blir vår uppgift att sprida påskens budskap.

Den uppståndne Herren lever och verkar i sin kyrka, i var och en av oss. När det verkligen går upp för oss, förändras allt. Då biter sig påskens budskap fast inom oss. Då vet vi att vad som än händer är Jesus med oss, leder oss, älskar oss och vill använda oss för att sprida påskens budskap och fördriva mörkrets makt.

